

## บทความวิจัย (Research Article)

# การจัดการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 EXPERIENTIAL LANGUAGE LEARNING MANAGEMENT TO ENHANCE ENGLISH READING ABILITY AND VOCABULARY RETENTION AMONG MATHAYOMSUKSA 1 STUDENTS

Received: July 4, 2018

Revised: August 14, 2018

Accepted: August 16, 2018

นัทธินี เวียงโสด<sup>1\*</sup> และนิธิตา อติภทรนันท์<sup>2</sup>

Nattinee Wiangosot<sup>1\*</sup> and Nitida Adipattaranan<sup>2</sup>

<sup>1,2</sup>คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

<sup>1,2</sup>Faculty of Education, Chiang Mai University, Chiang Mai 50200, Thailand

\*Corresponding Author, E-mail: pingping.wiangosot@gmail.com

## บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์และเพื่อศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสะเมิงพิทยาคม อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 21101) จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนภาษาแบบประสบการณ์ จำนวน 7 แผน แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ 1) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ 2) นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์

**คำสำคัญ:** การจัดการเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

## Abstract

The purposes of this study were to compare students' English reading ability and vocabulary retention before and after they had learned through experiential language learning. The sample group was 30 Mathayomsuksa 1 students taking the fundamental English Course (E 21101) at Samoengpittayakhom School, Samoeng, Chiang Mai. The research instruments were 7 experiential language learning lesson plans, an English reading ability test, and an English vocabulary knowledge test. The obtained data were analyzed for mean, standard deviation, and percentage. The results were as follows: 1) the students' English reading ability increased after learning through experiential language learning, and 2) the students had English vocabulary retention after learning through experiential language learning.

**Keywords:** Experiential Language Learning Management, English Reading Ability, English Vocabulary Retention

## ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศตวรรษที่ 21 เป็นยุคของข้อมูลข่าวสารและการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของภาษา เนื่องจากภาษาเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญในการทำหน้าที่สื่อสารและรับสาร ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเป็นภาษาสากลที่พลเมืองโลกส่วนใหญ่ใช้ติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล แสวงหาความรู้ รวมไปถึงการประกอบอาชีพ และด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันทำให้การเข้าถึงแหล่งข้อมูลสามารถทำได้อย่างรวดเร็ว ทุกที่ ทุกเวลา ส่งผลให้ผู้เรียนควรมีทักษะการอ่านเพื่อใช้ในการรับข้อมูลข่าวสารและองค์ความรู้ใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นมากมาย ทุกวินาที

ประเทศไทยโดยกระทรวงศึกษาธิการเห็นความสำคัญภาษาอังกฤษของผู้เรียนรวมถึงทักษะการอ่าน จึงได้ระบุมাত্রฐานที่พึงเกิดกับผู้เรียนไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (Ministry of Education, 2008) สารที่ 1 มาตรฐานที่ ต 1.1 ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องสามารถเลือก/ระบุประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงที่อ่าน และสามารถระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้นได้ ทั้งนี้ การอ่านภาษาอังกฤษจะประสบความสำเร็จได้ผู้เรียนจะต้องรู้จักคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากพอจึงจะสามารถเข้าใจบทอ่านได้ ซึ่งคำศัพท์เป็นพื้นฐานของทุกทักษะภาษาอังกฤษ ถ้าหากผู้เรียนไม่สามารถรู้คำศัพท์หรือความหมายของคำก็จะไม่สามารถและไม่สามารรถเข้าใจบทอ่านได้ ซึ่งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ได้กำหนดไว้ว่า เมื่อนักเรียนจบช่วงชั้นที่ 3 นักเรียนจะต้องมีความรู้คำศัพท์ประมาณ 2,100 - 2,250 คำ เมื่อนักเรียนจบช่วงชั้นที่ 4 นักเรียนจะต้องมีความรู้คำศัพท์ประมาณ 3,600 - 3,750 คำ

ครูผู้สอนจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการอ่านและคำศัพท์ให้กับผู้เรียน และปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม เทคโนโลยี และการเรียนรู้ของผู้เรียน จากผู้สอนปรับเปลี่ยนบทบาท

เป็นผู้ชี้แนะวิธีการอ่าน เพื่อนำไปใช้ในแสวงหาค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งอื่น จนผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองและสร้างความเข้าใจในบทอ่านด้วยตนเอง Wangphasit (2016, p. 351) ได้พบว่า การที่ครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา ชี้แนะ ผลักดัน ดึงศักยภาพ สร้างแรงบันดาลใจ และเสริมพลังแห่งการเรียนรู้ให้เกิดแก่ผู้เรียน เป็นการสร้างความสุขในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังคงประสบปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งมีสาเหตุหลายประการ เช่น ผู้เรียนมีความรู้จำกัดในเรื่องของวงคำศัพท์ ผู้เรียนไม่รู้หลักวิธีการอ่านและมีประสบการณ์ในการอ่านน้อย จึงไม่สามารถอ่านวิเคราะห์ตีความได้ และทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากความเข้าใจผิดในกระบวนการสอนอ่าน โดยครูช่วยเหลือผู้เรียนด้วยวิธีที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น การเรียนการสอนแบบแปลข้อความเป็นภาษาไทย ไม่มีขั้นตอนการสอนอ่านที่ชัดเจนและอ่านอย่างไม่มีจุดหมาย จึงทำให้ผู้เรียนมีโอกาสนในการฝึกทักษะการอ่านน้อยลง ซึ่ง Senchaowanich (1999) ได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการอ่านว่า อาจสืบเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น หัวข้อเรื่องหรือเนื้อหาที่กำลังอ่านอยู่นั้นค่อนข้างยาก หรือผู้อ่านอาจไม่มีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่กำลังอ่าน ทำให้ไม่สามารถตีความหมายได้ ดังนั้น การฝึกให้นักเรียนเข้าใจในทักษะและกระบวนการอ่านที่ถูกต้องจะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจในการอ่านและนำไปสู่เจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

Kolb (1984) ได้พัฒนาวิธีการเรียนการสอนที่น่าสนใจวิธีหนึ่ง คือ การเรียนภาษาแบบประสบการณ์ (Experiential Language Learning) ซึ่งได้เสนอกระบวนการเรียนโดยเน้นหลักสำคัญ คือ ให้ผู้เรียนได้เกิดประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในประสบการณ์ และใช้ความคิดไตร่ตรองเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งการเรียนแบบประสบการณ์นี้ไม่เพียงแต่เป็นการเชื่อมการเรียนรู้เข้ากับสถานการณ์ในชีวิตจริง แต่ยังเป็นการนำเอาการกระทำนั้นมาพิจารณาไตร่ตรองเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและสร้างองค์ความรู้ใหม่ และนำเอาความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ต่อไป ซึ่งทั้งนี้ผู้สอนสามารถนำเอาหลักการนี้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนอ่านได้ โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นประสบการณ์รูปธรรม (Concrete Experience) เป็นขั้นที่ผู้สอนใช้สิ่งเร้าเพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้มีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงผ่านสื่อของจริง รูปภาพ เกม จากนั้นประสบการณ์เดิมของผู้เรียนจะถูกดึงออกมาจากการตอบคำถามก่อนเข้าสู่บทเรียน นำไปสู่การผสมผสานความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่จากบทเรียน
- 2) ขั้นสังเกตอย่างไตร่ตรอง/คิดวิเคราะห์ (Reflective Observation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ไตร่ตรองเกี่ยวกับบทอ่านโดยใช้ประสบการณ์ในขั้นแรกผสมผสานกับความรู้ใหม่ แล้วสะท้อนความคิดออกมาในรูปแบบของการพูดตอบ การแลกเปลี่ยนกับเพื่อน การเขียนบันทึก หรือการทำแบบฝึกหัด
- 3) ขั้นการสรุปเป็นหลักการ (Abstract Conceptualization) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ไตร่ตรองเนื้อหาบทอ่านแล้วสรุปใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง รวมไปถึงสามารถบอกรายละเอียดหรือความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ได้
- 4) ขั้นการทดลองปฏิบัติจริง (Active Experimentation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำแนวคิดหรือความรู้ที่ได้จากเนื้อหาบทอ่านไปประยุกต์และต่อยอดใช้ในสถานการณ์อื่นในชีวิตจริง จนเกิดเป็นแนวคิดแนวปฏิบัติของนักเรียนเองและมีการรายงานแสดงผลจากการปฏิบัติความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับในรูปของการเขียนหรือการพูดนำเสนอ จากวิธีการสอน 4 ขั้นดังกล่าวของ Kolb นำไปสู่การตอบสนองความแตกต่างทางการเรียนรู้ของผู้เรียน 4 แบบ ซึ่ง Kolb (1984) ได้ระบุไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1) แบบคิดนอกเนกนัย หรือ Divergers หมายถึง ผู้เรียนที่ชอบหรือถนัดขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 เป็นแบบที่ผู้เรียนมีความสามารถในการรับรู้และการสร้างจินตนาการต่างๆ ขึ้นเอง สามารถไตร่ตรอง จินตนาการเห็นภาพโดยส่วนรวม ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการความคิด

หลากหลาย เช่น การระดมสมอง 2) แบบดูดซึม หรือ Assimilators หมายถึง ผู้เรียนที่ชอบหรือถนัดขั้นตอนการเรียนรู้ ขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความสามารถในการสรุปหลักการหรือกฎเกณฑ์ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้มักสนใจในหลักการที่เป็นนามธรรมมากกว่า แต่ไม่ชอบการลงมือปฏิบัติและมักไม่คำนึงถึงการนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ 3) แบบคิดเอกลั หรือ Convergers หมายถึง ผู้เรียนที่ชอบหรือถนัดในขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรมไปใช้ในการปฏิบัติ ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้สามารถสรุปวิธีที่ถูกต้องที่สุดเพียงวิธีเดียว ที่จะสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ไม่ชอบใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาแต่ใช้เหตุผล ชอบทำงานกับวัตถุมากกว่าทำงานกับบุคคล มักมีความสนใจที่เฉพาะเจาะจงในสิ่งใดสิ่งหนึ่งและมีความเชี่ยวชาญในสิ่งนั้น 4) แบบปรับปรุง หรือ Accommodators หมายถึง ผู้เรียนที่ชอบหรือถนัดขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 4 และขั้นที่ 1 ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะชอบลงมือปฏิบัติชอบทดลอง และจะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องใช้การปรับตัว มีแนวโน้มจะแก้ไขปัญหาก็เกิดขึ้นด้วยวิธีการที่ตนนึกคิดขึ้นเองในลักษณะที่ชอบลองผิดลองถูกและชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น (Wichadee, 2011) ซึ่งหลักการสอนของ Kolb สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 แนวการจัดการจัดการศึกษาได้กล่าวไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนควรสอดคล้องกับความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

จากหลักการขั้นตอนการเรียนรู้แบบประสบการณ์และลักษณะกิจกรรมดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นได้ว่าการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน เพราะการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน ผู้เรียนใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐานในการสร้างความรู้ใหม่ด้วยวิธีการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง คิดไตร่ตรองพัฒนาความคิด สร้างความรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง สรุปเป็นหลักการและนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง รวมไปถึงเป็นวิธีการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนที่มีการเรียนรู้และการรับรู้แตกต่างกันได้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างสุดขีดความสามารถ อีกทั้งขั้นตอนการเรียนดังกล่าวยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสาขาการเรียนต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Eyring (1991) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าการเรียนแบบประสบการณ์เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะใช้ทั้งสมองซีกซ้ายและซีกขวา กิจกรรมจะมีการบูรณาการทุกทักษะทางภาษาและการเรียนรู้เนื้อหาไปพร้อมกัน เป็นการเรียนรู้ที่สามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง ผู้เรียนจะได้รับความรู้ที่เป็นประสบการณ์จริง ได้สื่อสารแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิด และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับทั้งจากเพื่อนและผู้สอนแล้วสามารถนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตนเองให้ถูกต้องได้ นอกจากนี้แล้ว Honey and Mumford (1982) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าเป็นกระบวนการสำคัญอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต เนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดจากการกระทำล้วนเป็นผลที่ได้จากประสบการณ์ ถ้าหากผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ ผู้เรียนจะไม่สามารถแสวงหาความรู้หรือฝึกฝนทักษะต่างๆ

ทั้งนี้ มีผู้ให้ความสนใจได้นำรูปแบบการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ไปใช้เพื่อฝึกพัฒนาผู้เรียน ดังเช่น Sirikhan (2002) ได้พัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์ เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาและความรู้เนื้อหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถทางภาษาด้านการเขียนและการพูดอยู่ในระดับดี และนักเรียนทั้งหมดมีความรู้ด้านเนื้อหาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 60% และ Wiboonwachariyakun (2004) ได้นำการเรียนแบบประสบการณ์ที่เน้นภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษและ

ความตระหนักในภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากเรียนแบบประสบการณ์ที่เน้นภูมิปัญญาท้องถิ่น และนักเรียนมีความตระหนักในภูมิปัญญาท้องถิ่นสูงขึ้นหลังจากเรียนแบบประสบการณ์ที่เน้นภูมิปัญญาท้องถิ่น นอกจากนี้ Neryplub (2012) ได้ศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์เพื่อเพิ่มพูนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี และนักเรียนเกิดแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์

จากงานวิจัยและทฤษฎีสนับสนุนการเรียนแบบประสบการณ์ข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการเรียนภาษาแบบประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียน

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์
2. เพื่อศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนภาษาแบบประสบการณ์

### วิธีดำเนินการวิจัย

#### 1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสะเมิงพิทยาคม อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ21101) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 60 คน ซึ่งจัดห้องเรียนแบบละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสะเมิงพิทยาคม อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 30 คน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม

#### 2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้การเรียนภาษาแบบประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 7 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งหมดเป็น 21 คาบ โดยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์จุดเด่นของการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 และเขียนแผนการสอนที่ใช้การเรียนภาษาแบบประสบการณ์ ได้แก่ 1) My Solar House 2) Clothes and Travel 3) Having Fun at the Beach 4) Banana Milkshake 5) Khao Lham 6) Loy Krathong และ 7) 3Rs: Reduce Reuse Recycle ประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนการสอน 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นประสบการณ์รูปธรรม (Concrete Experience) เป็นขั้นที่ผู้สอนใช้ สิ่งเร้าเพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้มีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์ตรงผ่านสื่อของจริง รูปภาพ เกม จากนั้น

ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนจะถูกดึงออกมาจากการตอบคำถามก่อนเข้าสู่บทเรียน นำไปสู่การผสมผสานความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่จากบทเรียน 2) ขั้นสังเกตอย่างไตร่ตรอง/คิดวิเคราะห์ (Reflective Observation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ที่ไตร่ตรองเกี่ยวกับบทอ่านโดยใช้ประสบการณ์ในขั้นแรกผสมผสานกับความรู้ใหม่ แล้วสะท้อนความคิดออกมาในรูปแบบของการพูดตอบ การแลกเปลี่ยนกับเพื่อน การเขียนบันทึก หรือการทำแบบฝึกหัด 3) ขั้นการสรุปเป็นหลักการ (Abstract Conceptualization) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ที่ไตร่ตรองเนื้อหาบทอ่านแล้วสรุปใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง รวมไปถึงสามารถบอกรายละเอียดหรือความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ได้ 4) ขั้นการทดลองปฏิบัติจริง (Active Experimentation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำแนวคิดหรือความรู้ที่ได้จากเนื้อหาบทอ่านไปประยุกต์และต่อยอดใช้ในสถานการณ์อื่นในชีวิตจริง จนเกิดเป็นแนวคิดแนวปฏิบัติของตนเองและมีการรายงานแสดงผลจากการปฏิบัติความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับในรูปของการเขียนหรือการพูดนำเสนอ และผู้วิจัยนำแผนการสอนและแบบฝึกหัดไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

## 2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

2.2.1 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบปรนัยตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งข้อคำถามจะถูกออกแบบตามลำดับขั้นความเข้าใจในการอ่านของ Bloom (1956) โดยวัดในระดับความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการประยุกต์ใช้สำหรับทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แบบทดสอบนี้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถจบการศึกษาปริญญาตรีหรือปริญญาโทด้านการสอนภาษาอังกฤษและมีประสบการณ์ด้านการสอนมากกว่า 20 ปี โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และนำแบบทดสอบไปทดลองกับนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 30 คน โรงเรียนสะเมิงพิทยาคม พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.61 มีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.20 จำนวน 6 ข้อ มีค่าความยากง่ายไม่อยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 จำนวน 4 ข้อ จึงได้ทำการปรับปรุงก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

2.2.2 แบบทดสอบความรู้คำศัพท์ เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ที่วัดความรู้เกี่ยวกับความหมายคำศัพท์และความสามารถในการนำคำศัพท์ไปใช้ในบริบท ทดสอบหลังจากเสร็จการทดลอง แล้วทิ้งช่วงเวลา 14 วันจึงทำการทดสอบอีกครั้ง เพื่อหาความคงทนในการจำคำศัพท์ แบบทดสอบนี้ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป และนำแบบทดสอบไปทดลองกับนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างพบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเท่ากับ 0.52 มีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.20 จำนวน 6 ข้อ มีค่าความยากง่ายไม่อยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 จำนวน 6 ข้อ จึงได้ทำการปรับปรุงก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

**3. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง** ในขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการเรียนภาษาแบบประสบการณ์เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

3.2 ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างตามแผนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้การเรียนภาษาแบบประสบการณ์ จำนวน 7 แผน แผนละ 3 คาบ โดยสอนครั้งละ 1 คาบ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 21 คาบ รวมทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 21 สิงหาคม 2560 ถึงวันที่ 27 ตุลาคม 2560

3.3 หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนครบทั้ง 7 แผนแล้ว นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษโดยเป็นข้อสอบฉบับเดียวกันกับข้อสอบก่อนเรียนและทำแบบทดสอบความรู้คำศัพท์

3.4 หลังจากเสร็จการทดลองแล้วทั้งช่วงเวลา 14 วันจึงทำการทดสอบความรู้คำศัพท์ อีกครั้งเพื่อหา ความคงทนในการจำคำศัพท์

#### 4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้การสอนภาษาแบบประสบการณ์ก่อนและหลังเรียน โดยใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และนำไปเปรียบเทียบกับระดับคุณภาพของเกณฑ์ประเมินระดับคุณภาพของ Bureau of Academic Affairs and Educational Standards (2008) ดังนี้

| ร้อยละ   | ระดับคุณภาพ |
|----------|-------------|
| 80 – 100 | ดีเยี่ยม    |
| 65 - 79  | ดี          |
| 50 - 64  | ผ่าน        |
| 0 - 49   | ไม่ผ่าน     |

4.2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้คำศัพท์ และทดสอบค่าเฉลี่ย โดยการทดสอบค่า t (t-test)

#### ผลการวิจัย

**ตอนที่ 1** ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนภาษาแบบ ประสบการณ์

**ตาราง 1** ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และระดับคุณภาพของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนภาษาแบบประสบการณ์ (จำนวนนักเรียน 30 คน)

| การทดสอบ  | ค่าเฉลี่ย<br>(คะแนนเต็ม 30) | ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน | ร้อยละ | ระดับคุณภาพของ<br>คะแนน |
|-----------|-----------------------------|----------------------|--------|-------------------------|
| ก่อนเรียน | 11.20                       | 3.09                 | 37.33  | ไม่ผ่าน                 |
| หลังเรียน | 21.07                       | 2.91                 | 70.23  | ดี                      |

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนเท่ากับ 11.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.09 คิดเป็นร้อยละ 37.33 มีระดับคุณภาพไม่ผ่าน ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 21.07 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.91 คิดเป็นร้อยละ 70.23 มีระดับคุณภาพดี จึงสรุปได้ว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้น

## ตอนที่ 2 คะแนนความรู้คำศัพท์หลังเรียนภาษาแบบประสบการณ์

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความรู้คำศัพท์ (จำนวนนักเรียน 30 คน)

| การทดสอบ                         | ค่าเฉลี่ย<br>(คะแนนเต็ม 40) | ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน | t    | p     |
|----------------------------------|-----------------------------|----------------------|------|-------|
| ครั้งที่ 1                       | 28.87                       | 3.70                 | 2.00 | 0.026 |
| ครั้งที่ 2 (หลังครั้งแรก 14 วัน) | 26.43                       | 4.55                 |      |       |

\*p < 0.01

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าคะแนนคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนภาษาแบบประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.70 ส่วนคะแนนความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดสอบครั้งแรก 14 วัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.55 มีผลต่างของผลการเรียนรู้คำศัพท์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงสรุปได้ว่านักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

## การอภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบประสบการณ์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง สามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

หลักการเรียนภาษาแบบประสบการณ์นั้นเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลำดับขั้นตอน เป็นสิ่งที่แปลกใหม่ในการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจากเดิมผู้เรียนจะพยายามแปลความหมายของคำศัพท์ทีละคำ เมื่อพบเจอคำศัพท์ที่แปลกใหม่และแปลไม่ได้ ก็จะเลิกอ่านบทอ่านทันที ทำให้อ่านบทอ่านไม่สำเร็จ หลังจากการเรียนภาษาแบบประสบการณ์และได้รับขั้นตอนการสอนอ่านที่ชัดเจน จึงทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกการอ่านเกิดความเข้าใจ สามารถจับใจความหรือประเด็นสำคัญของบทอ่านได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Pearson and Johnson (1978) ที่กล่าวไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้อ่านใช้ความสามารถในการอ่านโดยมีขั้นตอนกระบวนการอ่านที่ชัดเจนและเป็นระบบ ทั้งนี้ในการเรียนภาษาแบบประสบการณ์จะเริ่มจากผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม และได้มีโอกาสมองเห็นรูปภาพ สัมผัสวัตถุจริง ปฏิบัติจริงและมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน โดยผู้วิจัยต้องจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ตามสภาพจริง สามารถโยงประสบการณ์ที่ผู้เรียนมีอยู่เดิมให้เข้ากับเนื้อหาของบทเรียนที่นำเสนอหรือประสบการณ์ที่จะได้รับ โดยการสร้างประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจต่อบทเรียน และจากขั้นสร้างประสบการณ์รูปธรรม (Concrete Experience) ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามหรือให้นักเรียนคิดใคร่ครวญต่อรูปภาพ สิ่งของ วัตถุ เป็นการกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนแต่ละคน

ผู้เรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นและมีความสนใจที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา อันเป็นกิจกรรมที่เตรียมผู้เรียนให้พร้อมต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ในบทเรียนที่ผู้สอนนำเสนอ ซึ่งในชั้นเรียนผู้วิจัยจะนำเสนอคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเข้าสู่กิจกรรมการอ่าน พร้อมทั้งแสดงสิ่งของจริง เช่น แว่นตาวัยน้ำ คริมกันแดด ถุงน่อง ผ้าพันคอ เสื้อผ้า เป็นต้น เพราะวัตถุสิ่งของเหล่านั้นสามารถแสดงความหมายในตัวเองได้อย่างชัดเจน และเมื่อผู้เรียนเกิดความเข้าใจความหมายของคำศัพท์แล้วก็จะสามารถเข้าใจบทอ่านที่มีคำศัพท์นั้นๆ ปรากฏอยู่ได้ ซึ่งการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนภาษาแบบประสบการณ์ของ Kolb ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ตามสภาพจริง โดยให้นักเรียนได้กระทำ ปฏิบัติจริงด้วยประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นลักษณะการเข้าไปมีส่วนร่วมและรับรู้ประสบการณ์ต่างๆ โดยตรง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นตามขั้นตอนประสบการณ์ตรง และในขั้นตอนนี้มักจะไม่มีการสะท้อนผลงาน แต่เป็นการปฏิบัติงานด้วยความตั้งใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Wiwatnanon (2008) ซึ่งกล่าวไว้ว่า ประสบการณ์เป็นแหล่งที่มาของการเรียนรู้และเป็นพื้นฐานสำคัญของการเกิดความคิด ความรู้ และการกระทำต่างๆ การเรียนรู้โดยอาศัยประสบการณ์สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนและมีความหมายต่อตน เนื่องจากการเรียนรู้ที่เริ่มจากประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมเห็นได้ชัดเจนจึงสามารถนำไปสู่การเรียนรู้เชิงนามธรรมอันจะส่งผลต่อการคิด การปฏิบัติหรือการกระทำใหม่ๆ ต่อไป การที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงและค้นพบการเรียนรู้ด้วยตนเอง จะช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายต่อตนเอง และจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกผูกพัน ความต้องการและความรับผิดชอบ ที่จะเรียนรู้ต่อไป

ในขั้นสังเกตอย่างไตร่ตรอง/คิดวิเคราะห์ (Reflective Observation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ไตร่ตรองเกี่ยวกับบทอ่านโดยใช้ประสบการณ์ในขั้นแรกผสมผสานกับความรู้ใหม่ แล้วสะท้อนความคิดออกมาในรูปแบบของการพูดตอบ การแลกเปลี่ยนกับเพื่อน หรือการทำแบบฝึกหัด โดยขั้นตอนนี้ผู้เรียนต้องอาศัยความรู้คำศัพท์เดิมและความรู้คำศัพท์ใหม่ที่ได้รับอันจะส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจบทความภาษาอังกฤษที่อ่านได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Pearson and Johnson (1978) ที่ว่าความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้อ่านใช้ความสามารถของตนเองเข้าใจคำศัพท์ แปรคำศัพท์ ตีความ วิเคราะห์ความคิดต่อเรื่องที่อ่านได้อย่างเป็นระบบและมีขั้นตอนกระบวนการอ่านที่ชัดเจน รวมไปถึง Guy and Miles (1967) ยังได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า ความเข้าใจต่อความหมายของคำ (Word Meaning) เป็นรากฐานสำคัญต่อการถอดความเนื้อเรื่อง เมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบทอ่านชัดเจน ย่อมนำไปสู่การตีความได้ง่ายขึ้น อีกทั้ง Amirk et al. (2005) ยังกล่าวไว้ว่า การสะท้อนความคิดและอภิปราย (Reflection and Discussion) ครูจะเป็นผู้ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเกิดการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ซึ่งในขั้นนี้ผู้วิจัยจะให้คำถามนำและคำถามเชิงรายละเอียด ผู้เรียนจะอ่านบทความภาษาอังกฤษและหาคำตอบพร้อมทั้งสะท้อนความคิดแลกเปลี่ยนคำตอบกับเพื่อนในกลุ่มหรือในห้อง และทำแบบฝึกหัดร่วมกันลำดับถัดมา

จากนั้นผู้เรียนจะสรุปเป็นหลักการ (Abstract Conceptualization) ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนอ่านบทอ่านทั้งหมดแล้วจะต้องสามารถบอกแก่นของเนื้อเรื่อง และสรุปเป็นหลักการได้ว่าสาระสำคัญของข้อความและใจความสำคัญของบทอ่านคืออะไร ซึ่งการอ่านอย่างเป็นลำดับขั้นตอนในลักษณะนี้ช่วยส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจบทอ่านได้อย่างรวดเร็วและมีความคิดอย่างเป็นระบบ

ในขั้นสุดท้ายจะเป็นขั้นการทดลองปฏิบัติจริง (Active Experimentation) ขั้นตอนนี้ นักเรียนจะได้รับภาระงานเพื่อสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านทั้งหมดนำเสนอผ่านการปฏิบัติจริงในรูปแบบการพูดหรือการเขียน เช่น การนำเสนออาหารที่นักเรียนคิดขึ้นใหม่ การเขียนป้ายคำเตือน ป้ายรณรงค์รักษาสิ่งแวดล้อมแล้วนำไปติดบริเวณรอบๆ โรงเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนได้คิดและลงมือปฏิบัติจริงเอง ทั้งนี้ นักเรียนสามารถสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมได้เอง จากนั้นนำเสนอหน้าชั้นเรียนเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในห้อง การเรียนภาษาแบบประสบการณ์โดยเน้นตัวนักเรียนเป็นสำคัญโดยให้นักเรียนคิดและปฏิบัติเองในลักษณะนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Nunan (1991) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นที่ตัวนักเรียนและบทบาทของนักเรียนเป็นสำคัญผู้สอนต้องเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ได้มากที่สุด ในขณะที่ผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนบทบาทเป็นเพียงผู้ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ให้กับนักเรียน และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานมากขึ้น ตลอดจนมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่มและมีปฏิสัมพันธ์กันในการแก้ไขปัญหาาร่วมกันในกลุ่ม ยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันเรียบเรียงข้อมูลและจัดหาวิธีการนำเสนอ อันจะส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

## 2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาแบบประสบการณ์มีความคงทนในการจำคำศัพท์ ด้วยสาเหตุ ดังนี้

นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ แสดงให้เห็นว่า การสอนภาษาแบบประสบการณ์มีส่วนในการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เห็นคำศัพท์ใหม่และเกิดการจดจำคำศัพท์จากบทอ่าน ทั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัยระดมความรู้เดิมและสอนคำศัพท์ใหม่ของแต่ละบทอ่าน ซึ่งนักเรียนจะได้เห็น สัมผัส แสดงการกระทำ หรือมีปฏิสัมพันธ์กับวัตถุสิ่งของต่างๆ ซึ่งเป็นการสร้างความสนใจให้นักเรียนจดจ่ออยู่กับการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ อีกทั้งวัตถุสิ่งของเหล่านั้นสามารถแสดงความหมายในตัวเอง มีความชัดเจนทางความหมายมากกว่าการที่ครูบอกความหมายปากเปล่า เช่น ก่อนจะเริ่มกิจกรรมการอ่านเรื่องลอยกระทง ผู้วิจัยได้นำเสนอคำศัพท์ภาษาอังกฤษพร้อมทั้งแสดงวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกระทง และให้นักเรียนได้สัมผัสและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งของเหล่านั้น พร้อมทั้งตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจ ซึ่งเมื่อผู้เรียนพบเจอคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ปรากฏอยู่ในบทอ่าน ผู้เรียนจะสามารถระลึกถึงภาพหรือวัตถุที่ตนเองได้พบเห็นและมีปฏิสัมพันธ์จนก่อให้เกิดความเข้าใจคำศัพท์และบทอ่าน อีกทั้งการพบเจอคำศัพท์ปรากฏในบทอ่านอีกครั้งหรือการพบเจอบ่อยๆ จะเป็นการช่วยย้ำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์มากขึ้น ซึ่งการนำเสนอการสอนคำศัพท์ให้ผู้เรียนก่อนเริ่มการอ่านในลักษณะนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Lasuwong (1998); Aksaranukhror (1989) ซึ่งได้ให้นิยามการจำไว้ว่า การจำหมายถึงความสามารถของสมองที่เก็บสะสมประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม บันทึกเป็นความจำแล้วสามารถแสดงออกมาในรูปของการระลึกได้หรือการจำได้ภายในความคิด เช่นเดียวกับ Matlin (1995) ได้กล่าวไว้ว่า คนจะไม่สามารถนึกถึงสิ่งต่างๆ ได้ ถ้าสิ่งนั้นไม่เคยได้รับการเรียนรู้การแปลงรหัสมาก่อน และจะสามารถนึกถึงสิ่งต่างๆ ได้อย่างถูกต้องมากขึ้น เมื่อให้ความสนใจต่อสิ่งๆ นั้น ใช้กระบวนการที่ซับซ้อนและลุ่มลึกในการทำความเข้าใจต่อสิ่งนั้น และนึกถึงสภาพแวดล้อม บริบทในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น

รวมไปถึงผู้วิจัยเลือกจำนวนคำศัพท์ที่สอนได้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งจำนวนคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญหนึ่งที่ส่งผลต่อการจดจำของนักเรียน โดยคำศัพท์ที่สอนจะอยู่ในช่วง 7 คำ หรือ +, - 2 คำ ถ้าหากมากกว่านี้อาจส่งผลให้นักเรียนเกิดความคงทนในการจำลดลง ดังแนวคิดของ Miller (1956) แสดงให้เห็นว่า มนุษย์เราจะสามารถจดจำได้ที่ 7 หรือ +, - 2 หน่วย ถ้ามีข้อมูลที่ต้องจำมากกว่า 7-9 ตัว ความผิดพลาดจะเกิดขึ้น ถ้ามีข้อมูลใหม่มาเพิ่มจะทำให้ข้อมูลใหม่

และเก็บข้อมูลหาไปได้ และยังพบอีกว่าปัจจัยที่ทำให้เราสามารถจำได้นานขึ้นนั้นคือ การจดบันทึก (Recording) และการทบทวน (Rehearsal) โดยผู้วิจัยจะมีการทบทวนหลังสิ้นสุดการสอนคำศัพท์ทุกครั้งและในช่วงต้นคาบเรียนถัดไป พร้อมทั้งให้นักเรียนเป็นผู้จดบันทึกคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนรู้ลงในสมุดของตนเอง อีกทั้ง Wannawati (2005) ได้นำเทคนิคการจำที่ละเอียดไปใช้ในการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้วัตรกรรมการพัฒนาความเข้าใจบทอ่าน พบว่า การเรียนรู้จดจำคำศัพท์ของผู้เรียนได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ผู้เรียนร้อยละ 60 สามารถเขียนคำตอบได้ถูกต้องมากกว่าครึ่งในเวลาที่กำหนด ผู้เรียนให้ความร่วมมือและตั้งใจมากในกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เทคนิคจำที่ละเอียด

## ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

### 1. ข้อเสนอแนะในด้านการสอน

1.1 ครูผู้สอนควรเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดีก่อนที่จะทำการสอนภาษาแบบประสบการณ์ เพราะต้องใช้วัสดุอุปกรณ์เพื่อสร้างประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมแก่ผู้เรียน

1.2 ครูผู้สอนควรให้เวลานักเรียนในการคิดตอบคำถามระหว่างการอ่าน เพื่อให้นักเรียนได้คิดอย่างไตร่ตรองและชมเชยเมื่อผู้เรียนทำได้ดี เพื่อผู้เรียนมีกำลังใจในการอ่านภาษาอังกฤษต่อไป

1.3 ครูผู้สอนควรใช้ประโยคทางภาษาที่ง่าย ไม่กำกวม นักเรียนสามารถเข้าใจในทันที และไม่เกิดความสับสน

### 2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า การสอนภาษาแบบประสบการณ์สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ ดังนั้น ควรมีการทำวิจัยในลักษณะนี้ในระดับชั้นอื่นๆ และวิชาอื่นๆ เพื่อผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านจับใจความและความคงทนในการจำ

2.2 ศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพิ่มเติม ได้แก่ ความสามารถด้านการพูด ความสามารถด้านการเขียน เป็นต้น เพื่อเป็นการขยายขอบเขตของแนวคิด

2.3 ควรใช้เทคนิคการอ่านอื่นๆ ร่วมกับการสอนภาษาแบบประสบการณ์ เพื่อเพิ่มอรรถรสในการจัดการเรียนการสอน รวมไปถึงเพื่อให้ผู้เรียนได้รับเทคนิคการอ่านที่หลากหลาย

## References

- Aksaranukhror, S. (1989). *Teaching language skills and culture*. Bangkok: Chulalongkorn University Press. [in Thai]
- Arrirak, K., et al. (2005). *Multidisciplinary learning management*. Bangkok: Alfa Millennium. [in Thai]
- Bloom, B. S. (1956). *Taxonomy of educational objectives, the classification of educational goals—Handbook I: Cognitive domain*. New York: McKay.
- Bureau of Academic Affairs and Educational Standards. (2008). *A practical guideline of assessment and evaluation*. Bangkok: Ministry of Education. [in Thai]
- Eyring, J. L. (1991). Experiential language learning. In M. Celce Murcia (Ed.) *Teaching English as a second language or foreign language* (pp. 346-359). Boston: Heinle Publishers.
- Guy, L. B., & Miles, A. T. (1967). *Reading difficulties: Their diagnosis and correction*. New York: Appleton Century Crofts.
- Honey, P., & Mumford, A. (1982). *The manual of learning styles* (2nd ed). UK: Maidenhead.
- Kolb, D. A. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. Englewood Cliffs, NJ.: Prentice Hall.
- Lasuwong, K. (1998). *Educational psychology* (2nd ed). Bangkok: Sriracha Printing. [in Thai]
- Matlin, M. W. (1995). *Psychology* (2nd ed). Fort Worth, Texas: Harcourt Brace.
- Miller, G. A. (1956). The magical number seven, plus or minus two: some limits on our capacity for processing information. *Psychological Review*, 63(2), 81–97.
- Ministry of Education. (2008). *The basic education core curriculum B.E. 2551*. Bangkok: Kurusapa Printing Ladphrao. [in Thai]
- Neryplub, P. (2012). *English experiential learning for enhancement of English speaking ability and motivation among mathayomsuksa 3 students* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]
- Nunan, D. (1991). *Language teaching methodology: A textbook for teacher*. Wiltshire, UK: Prentice Hall International.
- Pearson, P. D., & Johnson, D. D. (1978). *Teaching reading comprehension*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Senchaowanich, S. (1999). *Techniques for English reading skill and comprehension development for Thai students* (10th ed). Bangkok: Thammasat University Press. [in Thai]

- Sirikhan, S. (2002). *English experiential learning to enhance language skills and content knowledge of mathayomsuksa 4 students* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]
- Wangphasit, L. (2016). Coaching for learning English with happiness. *Journal of Education Naresuan University*, 18(3), 351 – 363. [in Thai]
- Wannawati, T. (2005). *Action research in English reading for learning development among mathayomsuksa 4 students in Chiang Mai University Demonstration School*. Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]
- Wiboonwachariyakun, L. (2004). *Local wisdom-based experiential learning to enhance English oral presentation ability and awareness of local wisdom* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]
- Wichadee, S. (2011). *Learners' learning styles: The perspectives from the theory of experiential learning*. Bangkok: Bangkok University. [in Thai]
- Wiwatnanon, S. (2008). *Reading, analytical thinking, and writing skills*. Bangkok: Fuangfah. [in Thai]